

TUNGT: Her er Andreas Lauvland på sitt tyngste. Hele 125 kilo å bære er ikke bare tungt fysisk. Det ga også en stor psykisk utfordring. Foto: Privat

Han forteller engasjert om de ensomme årene, om nedturene, isolasjonen og følelsene han hadde bak den låste dora.

– Hadde jeg sett det utenfra og fått tak i den gutten, slik jeg var, hadde jeg filleristet han og bedt han ta seg sammen. Det tror jeg faktisk hadde hjulpet meg, om noen hadde gjort det med meg, sier han. Likevel er han bevisst om hvorfor de lyse dagene ble beseiret av de mørke skyene.

– Jeg slet med en tung sorg og unnskyldte med hele tiden med det. Et brudd med en kjæreste jeg hadde var ekstremt tungt, og det var bare starten. Nesten samtidig som hun gjorde det slutt, døde min bestefar. Det var da det tippet helt over, forteller han.

Droppet ut av skolen

Sorgen ble uutholdelig og den da 19 år gamle gutten klarte ikke lenger å ta vare på seg selv. Fire måneder før han var ferdig med videregående skole, droppet han ut.

– Jeg så ingen vits i å holde på med skole. Jeg hadde en drom om å bli psykolog og jeg innså at jeg ikke var i stand til å klare det. Karakterene ble elendige i noen av fagene jeg trengte for å bli det jeg ville. Derfor var det veldig logisk å gi opp, sier han.

Vekta økte ekstremt raskt. På det meste veide han 125 kilo og kunne skilte med en BMI som viste et svært alvorlig fedmeproblem.

– Jeg merket at jeg la på meg og oppdaget stadig en ny valke mens jeg satt og spilte foran pc-en. Det var en vemmelig følelse, men jeg klarte ikke å ta tak i det selv. Jeg aksepterte at jeg forfalt og brydde meg ikke om noe som helst. Jeg var hundre prosent likegyldig, forteller han.

Mange smerter

Etterhvert fikk han vondt i mange deler i kroppen på grunn av overvekten. De verste smertene satt i ryggen. Økonomien var også elendig.

– Jeg levde på sosialhjelp fra NAV og gikk på anti-depressiva, som ble skrevet ut av legen. Det var altfor enkelt å få de pillene, mener han.

SUNN MAT: Siri Gundersen har sammen med Andreas gått ned 15 kilo. Andreas har gått ned 32 kilo – og

Pillene dempet de verste sorgene og depresjonen, men egentlig var det bare en utsettelse av følelsene.

– Jeg kunne aldri blitt frisk av disse tablettene. Det må mange andre brikker på plass før man får full effekt, mener han.

Han var likevel glad for at han fikk tablettene, men synes det er viktig å understreke at man ikke bare kan bure seg inne og vente på å bli frisk av tablettbruk når man er psykisk syk.

– Det må jobbes med og prates om. Det finnes ingen enkel vei ut, forteller han.

Mer aktiv enn de fleste andre

Andreas var en særdeles aktiv gutt før depresjonen tok overhånd. Han var en habil ishockeyspiller på Sør fjell. I tillegg fylte han fritiden med fotball, frisbee-golf og innebandy, som han drev på med samtidig. Alle dager var han aktiv – og aktivitetene opptok hele fritiden hans.

– Det var en selvfølge at jeg skulle være med på ting som var gøy. Det var jo der vennene mine også var og jeg trivdes med å være sosial. Jeg visste ikke om

annet og det var dette jeg ville aller mest. Et sosialt liv er det jeg har best av. Jeg tror det er slik for de aller fleste av oss, sier han.

Andreas lengtet og lette etter den følelsen og gleden mens han satt alene på gutterommet og ødela for seg selv.

Vendepunktet

Vendepunktet kom da unggutten så et innlegg på Facebook, som var blitt postet av en som i ungdomsårene hadde vært en god treningskamerat og kompis av han.

– Han skrev at han endelig var ferdig på universitetet og at han skulle begynne å jobbe. Han var ferdig med en god utdannelse og var på vei inn i en fin jobb, forteller han.

Det fikk den nå 24 år gamle arendalitten til å våkne. «Lyset i tunnelen» ble sterkere enn den noen gang hadde vært.

– Alt ble klinkende klart for meg. Jeg skulle ikke bli en naver, som var glad hver gang trygda kom. Jeg innså også at jeg aldri kom til å få meg en jobb eller en kjæreste. Jeg er så glad i familie og ønsker meg barn – og slik jeg

begge er lettere til sinns. Her serverer hun en kyllingsalat når sønnen kommer på besøk på Skare.

Foto: Olav Svaland

RØRT: Andreas er like glad i familien sin, som de er i han. Derfor var det tungt da han ble tatt av depresjon og overvekt. Her trøster han mamma, Siri Gundersen og får henne til å le. Foto: Olav Svaland

GLAD: Andreas var en populær gutt med høyt aktivitetsnivå og godt humør da han var yngre. Foto: Privat

VEKTØKNING: Andreas gikk ekstremt opp i vekt da depresjonen slo inn. Han gikk fra å være ekstremt aktiv til inaktiv på få dager. Foto: Privat

hadde blitt, var det ingen som ville ha meg. Da måtte jeg ta tak i meg selv for å endre på dette, sier han.

En hjelpende hånd

Andreas rev seg løs fra rommet og oppsøkte familien. Han åpnet seg til dem og fortalte om sine ønsker.

– Jeg begynte å gå turer med min tante, som har hund, tidlig om morgenen før hun reiste på jobb. Vi fikk snakket godt sammen også kom jeg meg opp om morgenen. Jeg oppdaget raskt at rutiner gjorde meg godt, forteller han.

Andreas satte stor pris på engasjementet i familien og dro raskt nytte av alt de bidro med da han ba om hjelp. Andreas inviterer oss med hjem til morens og stefarens hjem, som han ennå er sterkt knyttet til, selv om han har flyttet hjemmefra.

– Du må snakke med mamma. Hun er en veldig viktig støttespiller for meg. Hun har faktisk blitt en medspiller også, sa han lurt.

Følte seg hjelpeløs

Hjemme i familiens store hus på Skare, møter vi moren hans, Siri Gundersen med et stort smil om munnen.